

nærværende standard eller en hvilken som helst anden Codex standard skal være klar, fremtrædende og let læselig for forbrugeren under normale vilkår for køb og anvendelse. Sådanne oplysninger må ikke sløres af tegninger eller af andet skrevet, trykt eller grafisk stof og skal være af en farve, der står i kontrast til baggrunden. Bogstaverne i navnet på levnedsmidlet skal være af størrelse, der står i rimeligt forhold til det mest fremtrædende trykte stof på etiketten. Hvor beholderen er dækket af omslag (hylster), skal omslaget være forsynet med de nødvendige oplysninger, eller etiketten på beholderen skal være let læselig gennem det ydre omslag og ikke sløret af dette. I almindelighed skal levnedsmidlets navn og nettoindhold forekomme på den del af mærkninger, der normalt er beregnet til at være vendt mod kunderne på salgstidspunktet.

Der er i stk. 2 hjemmel til at fastsætte regler om f. eks.; at typerne i varens betegnelse eller navn skal være mindst halv så store som et eventuelt fantasinavn eller lignende, således at der gives fabrikanten en vis frihed til at slå sit varemærke eller lignende fast, uden at hensynet til tydelighed for varens betegnelse tilsidesættes. Selve typestørrelsen kan næppe fastlægges generelt i loven, da den vil afhænge af emballagens størrelse, billeder, figurer og ikke krævede tekster på emballagen. Det vil endvidere kunne foreskrives, at oplysningerne kan eller skal gives på dansk eller på et eller flere andre sprog. Sådanne regler er efter den gældende lov fastsat om f. eks. dybfrosne levnedsmidler, om saft og most og om marmelade.

Codex standardens udtryk „rimeligt forhold“ giver antagelig både erhvervene og retsmyndigheden for lidt vejledning.

Til § 25.

Det svenske forslag indeholdt et kapitel med udførlige bestemmelser om mærkning af levnedsmidler. I den svenske lov blev de i alt 11 paragraffer om mærkning bragt ned til 3, hvoraf hovedbestemmelsen har dannet forbillede for bestemmelserne i nærværende forslags § 25.

Det tyske forslag indeholder to omfattende paragraffer, en med overskriften „Forbud til beskyttelse mod vildledelse“ og en anden med overskriften „Bemyndigelser til beskyttelse mod vildledelse“. Blandt de i selve lovforslaget indeholdte forbud findes følgende: Det er forbudt erhvervsmæssigt at bringe i handelen som levnedsmidler sådanne levnedsmidler, der er ubrugelige eller har været udsat for en påvirkning, der kan vække væmmelse. Det er endvidere forbudt uden tilstrækkelig deklaration at bringe i handelen dels eftergjorte levnedsmidler,

dels levnedsmidler, der afviger fra det sædvanlige, særlig med hensyn til nærings- eller nydelsesværdi, dels levnedsmidler, som er egnet til at vække forventning om en bedre vare end den, der faktisk er tale om. Det er tillige forbudt at anvende f. eks. til sætningsstoffer på en sådan måde, at de er egnet til at vildlede forbrugeren med hensyn til, at det pågældende levnedsmiddel har mindre værdi eller mindre brugbarhed end sædvanligt. Yderligere er det forbudt at bringe levnedsmidler i handelen med vildledende betegnelser eller med vildledende angivelser eller lignende.

Bestemmelsen i stk. 1, nr. 1, svarer nøje til den svenske lovs regel. Kravet går ud på, at varen skal være mærket med levnedsmidlets art. Dette betyder ikke, at man ikke tillige kan benytte et kunstnavn, men kunstnavnet er ikke tilstrækkeligt. Som et eksempel kan måske nævnes, at der findes forskellige fabrikater af pulverkaffe, der ofte benævnes blot med angivelse af fabriksnavnet. Efter den angivne regel skal ordet „pulverkaffe“ eller lignende også anvendes på emballagen.

I Codex standarden om mærkning af færdigpakede levnedsmidler opstilles samme krav, og det siges, at navnet skal angive levnedsmidlets sande natur og normalt skal være specielt og ikke blot generisk, f. eks. ikke blot „kød“, men „oksekød“.

Kravet i stk. 1, nr. 2, om oplysning om levnedsmidlets sammensætning gælder kun for sammensatte varer, f. eks. færdige middagsretter, desserter o. l. Ordene „for levnedsmidler, der er sammensat af forskellige råvarer“ er medtaget i forslaget for at forebygge den misforståelse, at usammensatte ensartede varer nødvendigvis skal deklareres med indhold af protein, fedt, kulhydrat og vitaminer m. m. Det er oplyst, at man i Sverige har ønsket en angivelse af de forskellige bestanddele med oplysning om deres indbyrdes forhold, f. eks. udtrykt i procent af nettovægten. Der har været nogen modstand mod tanken fra erhvervs side, og muligvis ser man bort fra at kræve oplysning om bestanddele af varen, der kun indgår i helt små mængder, f. eks. krydderier o. l., for at give fabrikanterne mulighed for at hemmeligholde vigtige dele af recepten for varen.

Det tyske forslag indeholder ikke i selve lovteksten bestemte krav med hensyn til deklaration af levnedsmidler, men ministeren har bemyndigelse til at forlange de oplysninger angivet på varerne, som indeholdes i forslaget til § 25.

I Codex standarden for mærkning af færdigpakede varer kræves en fuldstændig fortegnelse over ingredienser i varen. Ingredienserne angives i rækkefølge efter faldende vægtmængde. Det samme